వీడ్కోలు

పి.వి.డి.ఎస్.ప్రకాష్

"ఒరేయ్, తాతా!" ఏం చేస్తున్నావురా, ఇక్కడ. ఈ తాతతో ఆడుకుందువుగాని రామ్మా!నీకు బోల్డు కథలు, కబుర్లు చెబుతాను..." ఏడేళ్ళ వశిష్టను ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకుంటూ అన్నాడు పరంధామయ్య.

వశిష్ట ఒక్కసారిగా ఆయనను విదిలించికొట్టి తుర్రున పరుగుతీసి తన గదిలో దూరిపోయాడు తూనీగలాగ.

అయినా, పరంధామయ్య పట్టువదల్లేదు. డెబ్బయ్యేళ్ళ శరీరం అలసటను తట్టుకోలేక కదలనని మొరాయిస్తున్నా పంటి బిగువున శక్తి కూడదీసుకుని లేచి నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ వశిష్టని వెంబడించాడు.

"తాతయ్యా! ఇంకోసారి చెబుతున్నాను. ప్లీజ్, దగ్గరకు రాకు. నాకు బోల్డంత పనుంది. నన్ను డిస్టర్బ్ చేయకు" అంటూ చిన్ని చేతులతో బెదిరిస్తూనే తాతని తప్పించుకు తిరుగుతున్నాడు వశిష్ట.

"ఒరేయ్, తాతా! ఉదయం నుంచీ నీకోసమెంతలా ఎదురుచూసానో తెలుసా? సాయంత్రమెపుడవుతుందా ఎపుడెపుడు నువ్వొస్తావా? అని కళ్ళలో వత్తులు వేసుకుని గుమ్మం దగ్గర పడిగాపులు కాసాను. ఓ అరగంట అలా కాలక్షేపం చేద్దాంరారా! స్కూలు నుంచీ వచ్చీరాగానే ఏం పనుంటుంది చెప్పు" బతిమాలుతున్నాడు పరంధామయ్య.

"దగ్గరకు రాకు, తాతయ్యా ఆ ముసలి కంపు. నీతో నాకేం కబుర్లుంటాయి? పాత చింతకాయపచ్చడి కబుర్లు. వట్టినస. విసిగించకు నన్ను. మమ్మీ డాడీతో చెప్పానంటే మళ్ళీ నిన్నే తిడతారు, నన్నెందుకు డిస్టర్బ్ చేస్తున్నావంటూ... స్కూలునుంచీ రాగానే ఇంట్లో వట్టి న్యూసెన్స్. ముసలాడివి.. ఏమూలో కూర్చోగూడదూ" గట్టిగా అంటూనే వశిష్ట తన గదిలో కంప్యూటర్ ఆన్ చేసి 'గేమ్స్' ఆడడం ప్రారంభించాడు.

ఆ మాటలు చిన్నపిల్లాడైన వశిష్ట అంటున్నట్లుగా లేదు, కళ్ళెదురుగా కోడలు పిల్ల నిల్చుని అంటున్నట్లుగానే ఉంది పరంధామయ్యకి. పరిగెట్టి మనవడిని పట్టుకోవాలనే ఉత్సాహం కాస్తా నీరుకారిపోయిందాయనకి. 'ఉస్సూర'ని నిట్టూరుస్తూనే సోఫాలో చతికిలపడిపోయాడు.

వశిష్ట మాటలే గుర్తుకొస్తున్నాయి మాటిమాటికి.

"దగ్గరకు రాకు తాతయ్యా.. ముసలి కంపు.... ఏం కబుర్లు చెపుతావు నాకు. పాత చింతకాయ పచ్చడి కబుర్లు.." పశ్చిమాన కొండల్లోకి జారిపోతున్న సూర్యుడు వేడితగ్గిన ఆఖరి కిరణమొకటి లోకం మీదకు విసిరినట్లు పరంధామయ్య పెదవులపై వెలిసిపోయిన నవ్వొకటి మెరిసింది.

వశిష్ట వంక చూసాడతడు. ఏకాగ్రతతో 'కంప్యూటర్ గేమ్స్' ఆడుతున్నాడు. మధ్య మధ్య హుషారుగా కేకలేస్తున్నాడు. వాల్‌క్లాక్ వేపు చూసాడు పరంధామయ్య. ఆరైంది. మరో రెండు గంటలు. రాత్రి ఎనిమిదైతే కానీ ఈ ఇంట్లోకి కొడుకు, కోడలు రానే రారు. ఇద్దరూ ఉద్యోగులే. వచ్చీరాగానే ఎవర్ని పలకరించినా కస్సుబుస్సే.

అవును మరి, ఎనిమిది గంటలపాటు ఆఫీసులో పనివత్తిడితో విసిగివస్తారేమో, ముఖం కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని కాస్త చల్లపడ్డాక కాఫీపానీయం సేవించి రిలాక్సవుతారు.

ఆ తర్వాతనే ఇంటి గురించి, వంట గురించి పట్టించుకుంటారు. అపుడు కోడలు కిచెన్‌రూంలోకి ప్రవేశించి వంట పూర్తి చేసి అందరి భోజనాలయేసరికి రాత్రి పదకొండు దాటుతుంది. ఆ తర్వాత ఇంకేముంది? ఎవరి గదుల్లోకి వారు దూరటమే తరువాయి. తలచుకుని బాధగా నిట్టూర్చాడు పరంధామయ్య.

"తాతయ్యా! నే గెలిచానోచ్!" చెంగు చెంగున గెంతుతూ వచ్చి చెప్పాడు వశిష్ట. రెండు చేతులూ చప్పట్లు చరుస్తూ – "ఎస్,

తాతయ్యా! వన్‌వీక్ నుంచీ ప్రయత్నిస్తున్నా ఈ గేమ్ ఎలాగైనా గెలిచి తీరాలనే నాలో పట్టుదల పెరిగింది. అంతే! ఏకాగ్రతతో ఆడాను. గెలిచాను. ఎస్, తాతయ్యా! నే గెలిచాను"

సంబరంగా చెబుతున్న వశిష్ఠ పరంధామయ్య నుంచీ సానుకూల స్పందన రాకపోవడంతో ఒక్క క్షణం ఆగి తాతయ్యవేపు చూసాడు. పరంధామయ్య ముఖంలో ఏ భావమూ పలకడంలేదు. కనీసం, బోసి నోటితో 'శభాష్ మనవడా!' అన్నట్లు చిర్నవ్వయినా చిందించడంలేదు. శిలా ప్రతిమలా అలా కూర్చున్నాడంతే.

"ఏమైంది, తాతయ్యా!" అడిగాడు వశిష్ఠ దగ్గరకు వచ్చి.

"ఏం కాలేదు. ఎప్పుడూ ఉండే జబ్బే. ముసలి జబ్బు. దగ్గరకు రాకు. ముసలికంపు కొడతానురా! వార్ధక్యాన్ని మించిన శాపం మరోటి లేదని తెలుసు. తెలిసి తెలిసి ఇంకా బతుకుతున్నాను... ఎందుకో తెలుసా? చచ్చిపోవడం చేతకాక!. బలవంతంగా ఏ నుయ్యో గొయ్యో చూసుకుని చచ్చినా దెయ్యమైపోతానే కానీ, శాశ్వత విముక్తి లభించదుకదా! అందుకే, చావొచ్చేదాకా ఇలా బతికుంటా, బతికున్నాను కనుక.. నీలాంటి వాళ్ళ చీదరింపులకు గురవుతూ.. "ఆయన రెండుకళ్ళూ నీటిచెలమలయ్యాయి. ఆ సన్నివేశాన్నెదుర్కొనేందుకు వశిష్ఠ సిద్ధంగా లేడు. ఎపుడూ గుబురుగా పెంచుకున్న తన మీసాల మీద చేతులు వేస్తూ, ఎంత వారిస్తున్నా వినకుండా 'తాతా!' అని పిలుస్తూ ఆటపట్టించే తాతయ్యే వశిష్ఠకి తెలుసు అంతే!

"ఏం మీ నాన్నగారు భోజనానికి రారా... బొట్టుపెట్టి మరీ పిలవాలేమో అయ్యగార్ని వెళ్ళి పిలుచుకురండి. అన్నాలందరూ తినేస్తే అంట్ల పనొకటుందికదా, నా ప్రాణానికి" కోడలు కౌసల్య మాటలు విన్పిస్తున్నాయి లీలగా పరంధామయ్యకి.

"నిద్రపోతున్నారేమో, లేపడమెందుకు? అంతగా ఆకలైతే ఆయనే లేచి భోంచేస్తారు. గిన్నెలు సర్దేసి వచ్చేయి. మళ్ళీ రేపొద్దున్నే తయారవ్వాలి ఆఫీసులకి" కొడుకు కృష్ణకాంత్ గొంతది.

వశిష్ఠ ఏదో జోక్ పేల్చినట్లున్నాడు. ముగ్గురి నవ్వులు విన్పించాయి. కొద్దిసేపు గిన్నెలు సర్దుతున్న చప్పుడు, ఆ తర్వాత, అదీ ఆగిపోయింది.

నిశబ్ధం... భయంకర నిశబ్ధం..

గదిలోని నీలిరంగు బల్బు అందిస్తున్న చిన్ని వెలుతురులోనే గోడకు వేలాడుతున్న భార్య ఫోటో వేపు చూసాడు పరంధామయ్య.

"అదృష్టవంతురాలివి సుకన్యా! ముందుగా వెళ్ళిపోయి సుఖపడ్డావు. మీకంటే ముందుగా నేపోవాలండీ. మీరుపోయిన తర్వాత పసుపు కుంకుమ, ఏ అలంకరణలు లేని 'తెల్లచీర బతుకు' నాకొద్దంటూనే అన్నమాట నెగ్గించుకుని మరీపోయావు. ఒక్క తెల్లచీరలేదు కానీ, నాదీ 'వెధవాయి' బతుకే అయిపోయింది. ఎలా పుట్టాను? ఎలా పెరిగాను? ఎలా బతికాను? ఇపుడో.. ఇపుడు ఎలా చితికిపోయానో?"

తన శరీరాన్ని చూసుకున్నాడోసారి పరంధామయ్య.

'వృద్ధాప్యం' అనే పులి విసిరిన పంజా దెబ్బకు శిధిలమైన శరీరాన్ని చూసుకున్నాడతడు. ధారుఢ్యం లేనేలేదు. వేడి నెత్తురెపుడో చల్లారిపోయింది. వట్టి ఎముకలే తప్ప ఇంకేం లేవు.

'బంగారు బాల్యం' గత జన్మ జ్ఞాపకమైపోయింది. ఏవీ ఆనాటి ఆటపాటలు? ఎక్కడా కన్పించడంలేదు. వచ్చీరాగానే 'కంప్యూటర్' ముందు కూర్చుని 'గేమ్స్' ఆడుకునే వశిష్ఠ గుర్తొచ్చాడు. ఏమాత్రం శారీరక వ్యాయామం లేని కంప్యూటర్‌గేమ్స్ బాల్యంలోకి ప్రవేశించిన కాలమిది.

మరి, తన బాల్యమో?

తల్చుకుంటేనే, ఈ శుష్కశరీరంలోనూ వసంతంలా తాకే అలనాటి కలలాంటి పులకింత. చక్కని ఊరు, ఊరుపక్కన పారే ఏరు, ఆ ఏరు పక్కన కోవెల. ఆ కోవెల్లో, వెన్నెల రాత్రుల్లో ఆటలాడుకున్న బాల్యం గుర్తొచ్చింది పరంధామయ్యకి. పక్కింటి జ్యోతి, ఎదురింటి కిషోర్, రాజు, శేషు..తను.

ఎన్నెన్ని ఆటలాడేవారమో? కోతికొమ్మచ్చి, బిల్లంగోడు, బొంగరాలు, గోలీలు, దాగుడుమూతలు, దొంగాట –

మరిప్పుడో, కంప్యూటర్ స్క్రీన్ ముందు కూర్చుని 'మౌస్' పట్టుకుని 'గేమ్స్'. కదలకుండా, మెదలకుండా చాలీచాలని వెలుతురులో అలా గంటలకొద్దీ ఆటలాడడం –

"ప్చ్" నిట్టూర్చాడు పరంధామయ్య.

పక్కింటి జ్యోతి ఒక్కసారి గుర్తుకొచ్చిందాతడికి. రంగురంగుల పరికిణీ వేసుకుని ఆటలకొచ్చేది తను. జారిపోతున్న నిక్కరుని ఎగదోసుకుంటూ వెళ్ళేవాడు తను.

ఊహ తెలీని వయసులో, 'పెళ్ళి' అంటే అవగాహన అసలు లేని బాల్యంలో 'అమ్మానాన్న' ఆటాడేవారు.

'అమ్మ'ని కసరడమే నాన్న పని. ఒదిగి ఒదిగి సేవలు చేయడమే 'అమ్మ' విధి. అంతకంటే, ముందుకెళ్ళలేదు ఆనాటి ఆలోచన. అందుకే, 'అమ్మానాన్న' ఆటలో అపుడెపుడో 'గతజన్మ'లో 'అమ్మ' పాత్ర పోషించిన జ్యోతి ఇన్నాళ్ళకీ, ఇన్నేళ్ళకీ హృదయం లోతుల్లో మధుర జ్ఞాపకమై పరిమళిస్తూనే ఉంది. ఉంటుంది.

చుట్టూ ఒక్కసారి చూసాడు పరంధామయ్య.

ఏదో నిస్తేజం.. ఏదో నిరాశ.. అంతులేని దుఃఖం.. అవధుల్లేని విషాదం.

"అవును – ఇది తనెరిగిన ప్రపంచం కాదు. తన కొడుకు.. కోడలు.. వారిలాంటి మరికొందరు నిర్మించుకున్న ప్రపంచం. ఈ సరికొత్త ప్రపంచంలో 'ఆధునికత' అడుగడుగునా ప్రతిబింబిస్తోంది.

'జీవితం' కూడా కంప్యూటరీకరణకు లోనవుతున్న కాలం ఇది.

'ఎమ్టీవి, ఎఫ్టీవి'ల్లోని దుస్తుల్లేని యువతి ప్రేక్షకుల గుండెల్లోకి సరాసరి నడిచొస్తున్న రోజులివి. ఇక్కడ తను సుదీర్ఘంగా జరిగిన యుద్ధంలో క్షతగాత్రుడైన సైనికుడు. అంతే! గాయాలైతే ఉన్నాయి కానీ, చికిత్స లేని శరణార్థుల శిబిరం ఇది. ఒక్కసారి తాను 'గతజన్మ'లోకి తొంగిచూసుకోవాలి. తన ఊరుని చూసుకోవాలి. ఊపిరి ఆగిపోయేలాగా ఒక్కసారి తల్లిలాంటి 'పల్లె'ని పలుకరించి రావాలి. " ఆ రాత్రి గట్టి నిర్ణయానికొచ్చాడు పరంధామయ్య.

"ఈ వయసులో అంత దూరం ప్రయాణమా? ఆ పల్లెటూరుకి వెళ్ళాలంటే అన్ని ప్రయాణ సాధనాలు ఉపయోగించాల్సిందే రైలు, బస్సు, ఆటో, పడవ.. చివరికి 'గుర్రంబండీ' కూడా ఎక్కాల్సిందే" చెబుతున్నాడు కృష్ణకాంత్.

"అవును మామయ్యా! మీరంతదూరం ప్రయాణించలేరు. మధ్యలో మీకేమైనా అయిందా, మాకెంత 'అప్రదిష్ట'! అంతేకాదు, ఆఫీసులో ఆడిట్ జరుగుతున్న ఈ సమయంలో 'ఆఖరిచూపు' కూడా దక్కదు మాకు. మీరు హైరానాపడి.. మమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టకండి. హాయిగా వండిపెడుతుంటే, తిని కూర్చోక ఆ పల్లెటూరిని చూస్తారట. అసలేముందక్కడ?" అడిగింది కౌసల్య.

"నా జీవితం" చెప్పాడు పరంధామయ్య.

"అవునురా!.. నా 'జీవితం' ఉందక్కడ. ఆ మట్టిలో, ఆ గాలిలో, అక్కడ ప్రవహించే నీటిలో ఒకనాటి నా బతుకు జ్ఞాపకాల పరిమళముంది. 'ముసలి కంపు' కొట్టే ఈ 'కట్టె' కర్పూరం చెట్టులా అక్కడే సుగంధం వెదజల్లిందొకనాడు. ఆ రోడ్లమీద లేతవయసులో కదిలిన నా అడుగుల గుర్తులను వెతుక్కోవాలనుంది. నాన్నారి చేతి చిటికనవేలు పట్టుకుని ఫర్లాంగు దూరం నడిచిన అద్భుతాలున్నాయక్కడ. ఏటి ఒడ్డున టీకొట్టు. ఆ టీకొట్టు తడికపై అంటించిన అలనాటి 'బ్లాక్ అండ్ వైట్' కళాఖండాలు నాకిప్పటికీ గుర్తే. 'సుమంగళి' సావిత్రి పోస్టర్ నా గుండె గోడపై ఇప్పటికీ పదిలంగానే ఉంది. 'గులేబకావళి కథ,' 'బభ్రువాహన', 'అమరశిల్పి జక్కన'.. సిన్మాలేవీ మరచిపోలేదు. ఒక ఎన్టీఆర్, ఒక ఎస్వీఆర్, 'తెలుగు తెర' ఎప్పటికీ మరిచిపోలేని మహానటీమణి సావిత్రి మనమధ్య ఇప్పుడు లేకపోవచ్చు. 'ఎమ్టీవి, ఎఫ్టీవి' కాట్‌వాక్‌లే మీకు తెలుసు. కానీ, అలనాటి కళాఖండాల్లోని 'గుండె కింద తడి' మాకు తెలుసు. నన్ను వెళ్ళనీ.." అన్నాడు పరంధామయ్య.

మరేం మాటాడలేదు కొడుకు కోడలు.

పరంధామయ్య ప్రయాణం ఏర్పాట్లు దగ్గరుండి చూడ్డం ప్రారంభించారు కృష్ణకాంత్, కౌసల్య. కొత్త పంచెలు, లాల్చీలు కొని తెచ్చారు. కొత్త లుంగీలు, తువ్వాలు, ఇతర అవసర సరంజామాను పెట్టెల్లో, బాగ్‌ల్లో సర్దారు. రైలు టికెట్‌ని రిజర్వ్ చేసారు. ఆరోజే ప్రయాణం -

మరో రెండుగంటల్లో ట్రయిన్ బయల్దేరనుంది.

పరంధామయ్య హడావుడి అంతా ఇంతా కాదు. చిన్న పిల్లాడు తొలిసారి రైలెక్కుతున్నంతగా సంబరపడిపోతున్నారాయన. ఆయన ఆనందాన్ని చూస్తుంటే కృష్ణకాంత్ కళ్ళలో ఒక్కసారిగా కన్నీటి తెర. ఆనీటి తెరనుంచి చూస్తుంటే, మసకమసకగా తండ్రి రూపం కనిపిస్తోంది. తల్లిపోయాక తండ్రెంత ఒంటరివాడయ్యాడో తనసలే గమనించలేదు. తనూ, తన భార్య, కొడుకు వశిష్ట. భవిష్యత్ ఆలోచనలు, ఆర్థిక ప్రణాళికలతో తలమునకలయ్యాడు తను.

"అన్నం పెడుతున్నాం... ఇంట్లో సుఖంగానే ఉన్నాడ"నుకున్నాడు తను. కానీ, శరీరంతోపాటూ మనసూ చితికిపోయిందని కృష్ణకాంత్ కిపుడే అర్థమైంది.

భారంగా నిట్టూర్చాడు.

"నాన్నా..!" దగ్గరగా వచ్చాడు కృష్ణకాంత్.

"ఏరా!" ఆప్యాయంగా అన్నాడు పరంధామయ్య.

చిన్నతనంలో తనని అక్కున చేర్చుకుని పిలిచిన తండ్రి పిలుపే ఇప్పుడూ వింటున్నట్లనిపించింది కృష్ణకాంత్‌కి.

"త్వరగా వచ్చేయి నాన్నా! నీకేం ఇబ్బంది ఎదురైనా ఇన్‌ఫాం చెయ్యి స్వయంగా నేతీసుకు వస్తాను, సరేనా?"

"అలాగేరా!"

ఇంతలో వశిష్ట అక్కడకు వచ్చాడు.. "ఏరా, మనవడా! నీకిక 'ముసలికంపు' బెడద లేదురా! అంతా 'పర్‌ఫ్యూమ్' పరిమళమే. ఏమ్మా! కోడలా.. మావాడినీ, మనవడినీ జాగ్రత్తగా చూసుకో" అంపకాలు పెట్టాడు పరంధామయ్య.

మరో గంటలో అందరూ స్టేషన్‌కి వచ్చారు. ఎక్కవలసిన రైలు ఎక్కి కేటాయించిన సీట్లో కూర్చున్నాడు పరంధామయ్య. అది విండో సీటు. కొడుకూ, కోడలూ ఏవో జాగ్రత్తలు చెబుతున్నారు. అన్నింటినీ ఆనందంగా వింటున్నాడు పరంధామయ్య.

గార్డు పచ్చ జెండా ఊపాడు. రైలు నెమ్మదిగా కదిలి వేగం పుంజుకుంటోంది. పరంధామయ్య కిటికీలోంచి చూస్తూ చేతులూపుతూ వీడ్కోలు చెబుతున్నాడు.

జీవితం రైలు ప్రయాణంలాంటిదే. ఎన్నో కలయికలు.. మరెన్నో వీడ్కోళ్ళు. ప్లాట్‌ఫాం మీద ఎందరెందరో తమ ఆత్మీయులకు కన్నీటి వీడ్కోలు చెబుతున్న దృశ్యం కనిపిస్తోంది పరంధామయ్యకి.

ఈరోజు కాకుంటే, రేపు -

ఇలా కాకుంటే, మరోలా -

తనకు కొడుకూ కోడలూ వీడ్కోలు చెప్పాల్సిందే. తను ఆ ఇంటిని ఖాళీ చేయాల్సిందే. ఎందుకంటే, ఆ ఇల్లు తనదికాదు. ఆ ఇంట్లో తాను బలవంతపు అతిథి. తన భార్యని కంబళించిన మృత్యువు తనని మరచిపోయింది. అందుకే, 'ముసలికంపు' కొడుతున్న శిధిల శరీరంతోనే 'రాలిపోని పండుటాకు'లా ఆ ఇంటిని పట్టుకుని వేలాడుతున్నాడు. తనుంటే, ఆ 'సంసారాని'కి ఇరుకు కదూ! తనకు వారు వీడ్కోలు చెబితేనేకదా, హాయిగా 'సంసారం' చేసుకుంటారు. అందుకే, తనంతటతానుగా తప్పుకుంటున్నాడు.

రైలు ఇంకాస్త వేగం పుంజుకుంటుండగా పరిగెత్తుతూ వచ్చిన కృష్ణకాంత్ అంటున్నాడు - "నాన్నారూ! మీ ఊరి ఏటిపక్క టీకొట్టు తడికమీదున్న 'సుమంగళి' సావిత్రిని అడిగానని చెప్పండి".

రైలు వేగం పుంజుకుంది. కొడుకు ఆఖరిమాటలు గాలిలో కలిసిపోతున్నాయి.

"పిచ్చికన్నా! ఇంకా 'సుమంగళి' సావిత్రి అక్కడ ఉంటుందా? లోకం మారిపోయిందన్న వాస్తవాన్ని గమనించలేనంత మూర్ఖుడు కాదురా నీ తండ్రి. ఆ ఊరు, ఆ ఏరు, ఆ కోవెల, ఆ టీకొట్టు.. అన్నీ మారిపోయే ఉంటాయి. అక్కడా, ఆధునిక కట్టడాలు, భవంతులు ఏర్పడి ఉంటాయి. బాల్యం తర్వాత యవ్వన, వార్థక్యాల్లాగే ఆ 'పల్లె' కూడా పట్నమైపోదూ!" అనుకున్నాడు పరంధామయ్య. అయినా, అతడి కళ్ళముందు 'స్వర్ణస్వప్నం'లా

అలనాటి బాల్యం.. ఆబాల్యంలో అందమైన ఊరు, ఊరు పక్కన పారే ఏరు, ఆ ఏటి పక్కల్న తడికల 'టీ'కొట్టు.. అక్కడ 'సుమంగళి' సావిత్రి గుర్తొస్తూనే ఉంది. అతడి కళ్ళలో కన్నీరు స్రవిస్తూనే ఉంది.

రైలు అలా సాగిపోతూనే ఉంది.

"ఇదిగో, పెద్దాయనా! ఎంతేసేపలా చూస్తుంటావ్, నువు దిగాల్సిన స్టేషన్ దాటిపోయినా పట్టించుకోవేం? వచ్చేస్టేషన్‌లోనైనా దిగు. గమ్యస్థానం దాటినా ఇంకా ఎంతేసేపలా ప్రయాణం?" కస్సుబుస్సుమంటున్నాడు టికెట్ కలెక్టర్. అయినా, పరంధామయ్య ఉలకలేదు, పలకలేదు. ఆయనలో ఏ స్పందనా కానరావడం లేదు. రైలు కిటికీలోంచి ఆయన చూపులు శూన్యంలో చిక్కుకునే ఉన్నాయి. ఆ కళ్ళు ఏ దృశ్యాలు వీక్షిస్తున్నాయో అర్థం కాలేదు. టికెట్ కలెక్టర్‌కి. అసలా కళ్ళు చూస్తున్నాయో, గాజు కళ్ళలా నిస్తేజంగా మారిపోయాయో కూడా తెలీలేదతనికి. అప్పటికే ఆయన ప్రయాణం ముగిసిందన్న సంగతి పాపం, ఆ టికెట్ కలెక్టర్‌కి ఏం తెలుసు?

ఇలా అన్నారు..!

జీవితంలో ఈ క్షణం ఇకముందు రాదని నాకు తెలిస్తే క్షణాన్ని దాచుకొనటానికి ప్రయత్నం అయినా చేసి ఉందును. ఎప్పుడో జారిపోయిన ఆ దివ్యక్షణాన్ని గురించి ఇన్నాళ్ళ తరువాత చీకటిని ప్రేమిస్తూ వెలుతురుని ద్వేషించే ఈ సమయంలో చెప్పాలని ప్రయత్నించడం నిజంగా తప్పేనేమో..!

అర్ధరాత్రులూ, అంధకారాలూ..ఒకప్పుడు జీవనగమ్యాన్నే తారుమారు చేసి పారిపోతూ ఉంటాయి.

ఒక మూగ గాయకుడు ఒక మహావీణ మీద మేఘ మల్హార్ రాగానికి శృతిచేసి రాగం పూర్తికాకుండానే వెళ్ళిపోతే!

ఒక మహా రచయిత ముగింపు తెలియని అసంపూర్ణ కావ్యాన్ని అలా వదిలి వెళ్ళిపోతే!

ఒక విచిత్ర చిత్రకారుడు జీవితచిత్రాన్ని పరుద్దామని ప్రయత్నించి చూటుచాలక విసుగుతో లేచిపోతే!

తప్పెవరిది? సాలెగూటిలోంచి తప్పించుకోలేని ఆ హృదయానిదా? తప్పించుకుందామని అది చేసే వ్యర్థప్రయత్నంలో దాని నరాలే తెగిపోతున్నాయి కానీ దారాలు అలాగే వున్నాయి.

ఊహాగానంలో లత